

på sociale vilkår i Danmark, men at det alene er en følge af det indre marked, som hr. Thulesen Dahl har anbefalet et ja til, og som han også har stemt for?

(Kort bemærkning).

**Claus Larsen-Jensen (S):**

Jeg vil gerne spørge hr. Kristian Thulesen Dahl om, hvordan Dansk Folkeparti vil undgå den risiko, der er for valutaspækulation over for den danske krone uden for euroen. Jeg vil gerne spørge, om Dansk Folkeparti er tilhænger af fastkurspolitikken i Danmark.

Jeg vil også spørge hr. Kristian Thulesen Dahl, hvordan man i en verden, hvor flere problemer og økonomisk magt går på tværs af landegrænserne, vil udfylde det tomrum, der er i forhold til at få demokratisk indflydelse, for de nationale stater magter altså ikke opgaven alene.

Er hr. Kristian Thulesen Dahl ikke enig i, at når man diskuterer ensretning og påstande om ensretning på alle mulige områder, er der rent faktisk på de områder, hr. Kristian Thulesen Dahl peger på, enstemmighed i henhold til Amsterdamtraktaten?

Jeg vil også gerne spørge, om hr. Kristian Thulesen Dahl egentlig tror, at andre lande ønsker at nedlægge sig selv ved at deltage i euroen, ved at være med i EU-samarbejdet, og spørge om, hvorfor de andre lande skulle stå i kø for at være med, hvis det var så galt.

Og så en enkelt bemærkning til det med indflydelse, hvor der blev refereret til Luxembourg. Luxembourg har haft en valutaunion med Belgien i årevis. Efter at de er indtrådt i Den Europæiske Centralbank og er blevet deltager i euroen, så har Luxembourg oprettet sin selvstændige nationalbank. Det er jo ret interessant, ikke?

(Kort bemærkning).

**Kristian Thulesen Dahl (DF):**

Først til fru Lene Espersen: Efter vores opfattelse er det således, at hvis man har en fælles valuta, så bliver man også nødt til at have en lang række fælles styringsredskaber. Man bliver nødt til at føre en fælles koordineret politik, når det drejer sig om store dele af de områder, som vi betragter som velfærdsrelaterede områder i Danmark. Det drejer sig om arbejdsmarkedspolitikken, det kan dreje sig om skattepolitikken, det kan dreje sig om socialpolitikken.

Det, jeg sagde før, og det, jeg vil sige igen, og så kan fru Lene Espersen betragte det som en bekræftelse eller ej, er, at det er en uomgængelig konsekvens af at ville have den fælles valuta, at man også bliver presset i større grad til at have fælles regler på alle disse områder. Og det ønsker vi ikke. Det er en glidende overgang. Det kommer lige så stille og roligt. Hver eneste gang, man har taget et skridt i EU, så har det været i retning af at flytte magt fra Danmark til Bruxelles. Og det er det, man også isoleret vil gøre i forhold til euroen og de følgevirkninger, det nødvendigvis får, at der er en fælles valuta.

Så vil jeg til det med efterlønnen og det indre marked sige til fru Mimi Jakobsen: Vi har i Dansk Folkeparti været meget stærke modstandere af, at det indre marked bliver fortolket bredere og bredere, at man drager flere og flere ting ind under det indre markeds paraply og bruger det indre marked som argument for stadig mere ensretning. Det har vi givet udtryk for også i debatter her i salen. Den grundlæggende tankegang i det indre marked har vi været tilhænger af, man vi har forsøgt at begrænse det, at man hele tiden breder det indre marked ud.

Med hensyn til efterløn synes jeg jo, at det er interessant, at det faktisk var regeringen, der sagde til Folketinget i efteråret 1998, at efterlønnen ikke ville blive omfattet af pres fra EU, at det ikke ville være sådan, at man ville lave ændringer i efterlønnen som følge af pres fra EU. Og det, vi så forrige fredag, da arbejdsministeren indkaldte til pressemøde – jeg tror, det var kl. 16 – var, at han lige præcis siger, at efterforhandling med EU-Kommissionen så er man nået frem til, at man nu er nødt til at foretage ændringer i den danske efterlønsordning.

Det er i direkte modstrid med det, man selv sagde i efteråret 1998, og det har vi ønsket at forholde os til og henholde os til, og det er klart, at det er en påvirkning, som vi ikke synes er særlig rar, at vi ikke kan have vores regler omkring efterløn.

Så skal jeg sige til hr. Claus Larsen-Jensen – det var nemlig noget, jeg heller ikke nåede at svare fru Elisabeth Arnold på – med hensyn til alle de der andre lande, der er så begejstret: Altså nu er det jo ganske få lande, der spørger deres befolkninger om, hvad de mener om afskaffelse af de nationale valutaer, og jeg tror, at der ville være langt større skepsis i de europæiske befolkninger, hvis man spurgte befolkningen, end der kommer til udtryk.